

Softice

“Mor, skal vi ikke nok have en is?”

“Jo jo, det skal vi nok. Jeg skal lige have fundet en parkeringsplads.”

“Jeg vil have en med guf.”

“Okay, det vil jeg også. Nå, her er vist en plads til os. Tag det nu roligt, jeg skal nok komme om og åbne for dig. Vi må ikke skramme den anden bil.”

“Det er varmt, mor. Man skal have is, når det er varmt.”

“Ja ja. Du skal nok få din is, det lover jeg.”

En dag som denne er skabt til at spise is. Det ved Jonas godt. Jonas er ekspert i is med guf. Det er hans mor også. I den anden bil sidder der en mand. Begge vinduer er åbne, de hilser på hinanden. Mor Ingerlise giver Jonas lov til at låse bilen med nøglen, så bilen siger klik og fløjter. Det er han også ekspert i. Man skal bare trykke på nøglens ene knap.

“Du er dygtig,” siger manden til Jonas.

“Ja, det er han i hvert fald,” siger Jonas’ mor.

Jonas smiler. "Jeg skal have en is," siger han til manden.

Manden smiler. "Det skal man have sådan en varm dag, det er vigtigt," siger manden og smiler til dem begge to. "Nå, men der kommer min kone." Mandens kone kommer hen til bilen, hilser også og smiler. Hun har fire danskvand med i et indkøbsnet.

"Pyha, det er godt nok hedt i dag," siger hun. "Man skal huske at drikke – og måske spise en is." Hun sætter sig ind i bilen og vinker, da de kører væk.

"Så vil jeg også gerne have en sodavand, ik' også. Hva' mor?"

"Det er måske en god ide. Vi skal jo huske at drikke. Hvad siger du til en danskvand, sådan en som konen havde? Man kan få sådan no'n med flere slags smag."

Der går lidt tid, inden Jonas svarer.

"Jeg vil godt prøve," svarer han så, "men så skal vi have en smag hver."

"Det er en aftale," siger Ingerlise. "Men vi skal lige først hen i tøjbutikken."

Hun er rigtig stolt af sin dreng og hilser på mange af dem, de møder på vejen hen til tøjforretningen, hvor hun

lige skal købe en badedragt og nogle nye badebukser til Jonas. De gamle er lidt for små.

“Nu skal du bare se her,” siger ekspeditricen i tøjbutikken. Hun viser Jonas og hans mor nogle flotte badebukser med mange farver. Han må vælge lige dem, han har lyst til. Og han må gerne prøve dem først inde i prøverummet. Han prøver tre forskellige og vælger nogle røde med gule og blå striber.

“Så kan man i hvert fald få øje på dig,” siger mor og smiler.

Og så skal han være med til at bestemme, hvilke farver hans mor skal have på den badedragt, hun skal have. Hun har fundet tre, som hun mener passer hende. Den første er sort med hvid på siderne. Man kan se hendes trusser stikke lidt ud forneden. Det siger han så.

“Mor, jeg kan se dine trusser.”

Ingelise griner. “Nej, man skal ikke have trusser på inde under en badedragt. Du skal jo heller ikke have underbukser på i dine badebukser. Men det skal man, når man prøver dem på.” Så skubber hun trussekanten ind under badedragten, det ser bedre ud.

“Den der er mægtig fin,” kommenterer han.

Hans mor står foran spejlet og drejer sig lidt rundt.

“Hmm, i hvert fald en mulighed.”

Så prøver hun en rød, som skal lukkes over skuldrene med sløjfer. På maven er der tre syede rynker.

“Så, nu ser du sød ud, mor. Skal vi ikke snart have en is?”

Det er en måned siden, Jonas' far og Ingerlise flyttede fra hinanden. Eller rettere, at han flyttede fra dem. Jonas rykkede fra sit værelse ind i dobbeltsengen. Hun lå vågen og lyttede til sønnens rolige åndedrag, prøvede at finde samme rytme og sov så ind og blev kun vækket, når der lød små klynk fra ham. Så strøg hun hånden let over hans hår. Han var ellers holdt op med at tisse i sengen, men indimellem skete det. Hun havde købt en slags bomulds- og plasticlagen, som hun lagde under stoflagenet. Dynen kunne vaskes og de havde jo et par stykker, men madrassen var det sværere med. Og hendes økonomi var ikke til at skifte madrassen ud, når det blev for slemt med de gule plamager. Derfor plasticlagenet. De var jo begyndt at træne igen. Han skulle sørge for at tisse, inden hun puttede ham, og hun havde også prøvet at vække ham, når hun gik i seng. Men hun orkede ikke altid. Så måtte uheld være uheld.

Hun så frem mod hverdage uden dårlige følelser og dumme tanker. Når hun drømte, var det om gladere dage. Så vågnede hun. Gad vide, hvad Jonas drømte. Når han klynkede, var de nok ikke gode. Han talte tit om faderen, og at de skulle ud at fiske, for det skulle de næsten hver gang han blev hentet. Hver anden weekend.

Men nu er det over en måned siden, faren flyttede.

Der er godt nok mange mennesker, der skal have is. Kronede dage for isdamen, som har to hjælpere inde i iskiosken, hvor de også sælger pølser og sodavand, kaffe og øl. Terrassen ude foran er dækket til med parasoller og alle borde er optaget. Derfor sidder mange mennesker på den anden side af fortovet på stenkantene til blomsterbedene. Nogle står langs murene, hvor der er cirka en meter skygge. Luften står stille i dag, og alle sveder. Is, pølser, sodavand og sved blandes med vaniljeduft. Ingerlise kan næste ikke holde det ud, men Jonas synes, det dufter dejligt.

“Mor, man kan lugte isen og pølserne.”

“Ja, det kan man i hvert fald.”

“Hvornår er vi henne ved isdamen?”

“Nu er vi kun nummer fire i køen. Så lige om lidt.”

“1, 2, 3 og 4,” tæller Jonas og peger på dem foran.

“Det er rigtigt, Jonas.”

Jonas har skiftet mening. Han vil have en softice, ligesom hende pigen, der lige har fået en. Men den skal være med guf. Damen siger, at det kan han ikke. Jonas holder fast i, at den skal være med guf. Så siger mor, at hun vil betale fem kroner mere, hvis de laver en med guf. Det gør de så. Den bliver kæmpestor, for der er meget guf. Han må bruge begge hænder for at holde ordentligt om den.

“Hold da op, den er stor,” siger mor. “Tror du virkelig, at du kan have så meget?!” Jonas nikker, mens han bider guffet over og får noget på næsen. Hun har fået en med en grøn kugle i og ikke så meget guf. Så Jonas’ er den største. Han viser den til pigen, som næsten allerede er færdig med sin. Pigen siger til sin far, at sådan en vil hun have næste gang. Hendes far smiler til Jonas’ mor.

Jonas nyder sin softice med guf i fulde drag. Han har guf over det meste af ansigtet og smeltet is på hagen. Ingerlise tørrer ham om munden et par gange med papirservietter. Et ældre par har netop rejst sig, og manden har gjort tegn til Jonas og hans mor om, at de kan sætte sig der. Konen trækker ham med sig.

Der er skygge. Da Jonas er færdig med sin is, har han kun spildt en smule ned ad sin T-shirt. Hans mor tørrer

det meste af, de har en ren T-shirt henne i bilen. Det er, som om hun vidste, at det kunne ske.

De sidder på stranden. Ingelise har taget deres strandtelt med. Man kan lige sidde to i det. De har købt det for flere år siden, da Jonas var helt lille. Det beskytter mod de farlige uv-stråler og stikker lidt mere frem foroven, så solen ikke skinner dem lige i øjnene hen på eftermiddagen. På Lakolk strand skinner solen nådesløst ind fra sydvest. Senere vil de få den direkte i øjnene, og så hjælper strandteltet ikke længere. Men så er solen jo heller ikke så farlig.

Jonas og Ingerlise har været ude i bølgen blå. Der er næsten ingen vind, og vandet er så klart, at de kan se havbunden langt ud. Solen stråler i vandet og blænder både ovenfra og nedefra, hvis man kigger mod syd. Så det gør man kun én gang.

“Man kan blive nærmest blind af det,” fortæller Ingerlise sin dreng. “Nå, nu skal vi op og have noget solcreme på igen. Det andet har vi jo skyllet af i vandet.”

Ingerlise sidder og holder øje med Jonas, som sopper lidt og finder sten og muslingskaller. Hvis han er heldig, siger han, kan han finde rav. Det siger de i børnehaven.

“Hej,” hører hun og genkender manden og pigen fra iskioskens terrasse. Pigen, der ville have guf på sin softice næste gang.

“Hej!” siger Ingerlise, og rejser sig. Hun giver manden hånden. Også pigen. Pigen ser lidt genert ud, synes Ingerlise. Det synes faren åbenbart også, for han beroliger datteren. “Du skal da ikke være så genert, Louise!” Hun vrider sig lidt og prøver så at smile. Så smiler de alle tre.

“Du kan gå ned til Jonas og hjælpe med at finde flotte skaller og måske rav!” siger Ingerlise til Louise.

“God ide!” siger faren og lægger sin hånd på hendes skulder. Så går hun ned mod Jonas. “Jeg hedder Martin!” siger faren så.

“Ingerlise,” siger Ingerlise. “Værsgo at sidde ned, jeg har lidt kaffe, hvis du synes.”

“Jo, tak!”

De sætter sig i strandteltet, og kun Martins ben stikker ud i solen.

“Vil du ikke have lidt solcreme på benene?” spørger hun. “Jeg har noget her.” Hun rækker hånden ind efter rygsækken, men han har allerede smurt noget på. Og det har Louise også fået.

De sidder lidt med kaffekrusene i hænderne og kigger på børnene, som åbenbart er kommet godt i gang med at

lege sammen. Vinden har taget en smule til. Den kommer fra sydvest. Det er dejligt.

“Dejligt med lidt vind!” siger Martin. Og det var lige det, hun skulle til at sige.

“Det var lige det, jeg ville have sagt,” siger Ingerlise med et lille fnis og et stort smil. Hun drikker det sidste af sin kaffe.

“Det er godt at være enige.”

Ingerlise rejser sig.

“Skal vi tage en dukkert?” spørger hun.

Bagefter går de alle fire en tur henad stranden for at tørre i solen. Blæsten hjælper solen med opgaven, og der skal ikke mere end to-tre hundrede meter til, så er de næsten tørre. Tilbage ved teltet børster de det resterende sand af sig. Jonas får andre bukser på.

Martin og Louise går hen til deres bil for at skifte. Imens skifter også Ingerlise til sin gule bluse og korte jeans.

Martin har taget en blå og hvidstribet T-shirt på og nogle kakifarvede korte bukser, dem med flere store lommer. Jonas synes, de er fede.

“Dine bukser er fede,” siger han så.

Martin griner. "De er i hvert fald praktiske, hvis man skal have mange ting med." Han smiler over hele hovedet.

"Men ikke for tunge ting," siger Louise. "For så taber han dem." Så griner de alle sammen.

"Nå, det har været hyggeligt," siger Martin så. "Men vi bliver nødt til at smutte, vi skal have købt ind til aftenmad. Louise har bestilt lasagne og salat og cola."

"Ja, og far skal selv lave den, lasagnen," tilføjer hun.

"Ja, det er noget værre noget, man roder sig ud i, når man er på ferie," siger Martin og griner lidt. "Men hvad gør man ikke." Han klapper sin datter let på skulderen og aer hendes hår.

"Jeg vil også gerne have lasagne," siger Jonas så og kigger op på sin mor.

Og Jonas fik sin lasagne. Med lidt salat til – og cola. Han så lidt op til Louise. Hun var næsten blevet hans søster.